

Később ugyan már mindent bepótolhattak az alma és körtevirágok látogatásával, mégis mintha kevesebben jöttek volna, mint a tavalyi esztendőben.

Kerti beszámolómat a burgonyaültetéssel folytatom, merthogy egy csöppet lekésve a kökényvirágzást, hat hosszú sor krumplit még április derekán elültettem. Jutott hely mellettük két sor hagymának is. Egy lila s egy vörös dughagyma sor kíséri a burgonya gumókat borító domborulatot.

Sorolhatnám még a kerti teendőket, mint például a hiányosan kelt borsó sorok pótlását. Ezt a foghíjas kelest mondanák ablakosnak, ha nagyüzemi táblában maradnak ilyen üres foltok. Csakhogy ott már bajosabb a pótlás, azt a lyukat a gyomok szokták befoltozni. Bejezésül most két tyúktojás képpel zárom a beszámolóm. Az április mintha az apró tyúktojások hónapja címét akarta volna megszerezni. Egyre-másra jelentek meg a különböző hírközlőkön a kicsi tyúktojások. Még Guinness rekordra váró alig 2 cm-es példányok is felbukkantak, amikor Bözsi szomszédasszonyom is

meglepett egy fűrjtojás méretű, kissé pöttyös darabbal. Íme, nekünk is jutott egy csöppnyi tojás – hozta a méretben aluli rántottának valót.

Megmértem. Rendes tolmérce kellett volna hozzá, de az átlátszó vonalzóm mögött is alig haladta meg a 2 cm-t. Hiába, no, ez a zsákfalú mindig gondoskodik valamilyen érdekes írnivalóról. Kár, hogy nem Húsvétkor került elő – még azt hittük volna, hogy a nyuszi tojta.

WILDMANN JÁNOS

KULTÚRKERESZTÉNYEK

Az elmúlt hetekben a média és a közvélemény érdeklődésének középpontjába került néhány egyházi vezető nyilatkozata. Ezek leleplezik a hazánkat érő nemzetközi bírálatok szerintük valódi okát, a nagytőke urainak a parlament és kormány által nyíltan felvállalt keresztény alapértékek elleni gyűlöletét. Nemcsak egy-két püspök gondolkodik így, hanem a magyar keresztény hívek többsége, akik egy sajátos típust alkotnak: ők a kultúrkeresztények.

Az olyan vélemények, mint amelyeket Székely János, Bábel Balázs, Veres András katolikus vagy Szabó István református püspök, de a közelmúltban legmarkánsabban talán Márfi Gyula veszprémi érsek fogalmaztak meg, korántsem tekinthetők kivételeknek és új keletűeknek.

Hazánk uniós csatlakozásának küszöbén Gyulai Endre szeged-csanádi püspök például azt prognosztizálta, hogy Nyugatról majd erkölcsi szenny árasztja el Magyarországot, és ennek az áradatnak csak a katolikus egyház képes valamennyire gátat szabni. „Még a zsidók sem, csak a katolikus egyház... Ha a mohamedánok jönnek, akkor kiirtják ezeket, lefejezik azokat... Egyik sem európai kultúrát hordozó, mindegyik szélsőséges... A katolikus egyház mellett bárki megél, mi nem irtunk ki senkit. Volt egy ilyen hullám, de akkor sem mi csináltuk, politika lett legtöbbször belőle, mert felhasználták bennünket”, mondta.

Néhány évvel később Veres András, akkor még a katolikus püspöki kar titkára, a 2006-os választások eredményei fölött szomorkodott, amelyek úgymond hüen tükrözik az ország lelki és erkölcsi állapotát. Osztie Zoltán, a Keresztény Értelmiségiek Szövetségének országos pap elnöke egyenesen „értékvesztett, súlyosan devalválódott” társadalomról beszélt, „ahol az emberek széles rétege számára az alapvető értékek már nem léteznek”.

Már az évtized közepén kirajzolódott, hogy az ilyen és hasonló megnyilvánulások nem csupán néhány elszigetelt egyházi magánvéleményének tekinthetők, hanem sok valóságos ember érzésvilágát is tükrözik.

Az elmúlt években egy reprezentatív vallásszociológiai kutatás (Vallások és egyházak az egyesült Európában) kimutatta, hogy elsősorban a reformátusok, de őket szorosan követve a katolikusok is fokozott gyanakvással tekintenek az Európai Unióra, a politikai baloldalra és a liberálisokra. Az országos átlagnál 40-50 százalékkal magasabb arányban tartják az uniót a kapitalista nagytőke érdekérvényesítő